واقـعی و قابل‌اندازه‌گیـری شـروع کـرد: یـک پایلـوت محـدود، دسـترسی کنترل‌شـده بـه داده‌هـا، شـاخص‌های روشـن موفقیـت و نظـارت انسـانی. نتیجـه سـنجیده شـود و در صـورت موفقیـت، دامنـه کار مرحله‌به‌مرحلـه گسـترش یابـد.

امـا ایـن تجربه‌هـای کوچـک نبایـد بـه ابزارهـای پراکنـده و جزیـره‌ای تبدیـل شـوند. هم‌زمـان بایـد زیرسـاخت‌های مانـدگار شکل بگیرنـد: داده‌هـای قابـل اتـکا و یکپارچـه، حکمـرانی و امنیـت داده، معمـاری مشـخص هـوش مصنـوعی و سـازوکار روشـن نظـارت انسـانی.

در حـال عبـور از عصـر دیجیتـال بـه عصـر هـوش مصنـوعی هستیـم؛ تغییـری اجتناب‌ناپذیـر کـه منطـق تصمیم‌گیـری و خلـق ارزش در سـازمان‌ها را دگرگـون خواهـد کـرد. سـازمان بیمـه سلامـت ایـران کـه از ابرداده‌هـای ارزشـمندی برخـوردار اسـت، مزیـت مهـمی بـرای آغـاز ایـن مسیـر دارد و هرچـه زودتـر ایـن حرکـت را آغـاز کنـد، فرصـت بیشـتری بـرای یادگیـری، اصلاح مسیـر و بهره‌گیـری از ظرفیت‌هـای هـوش مصنـوعی در راسـتای انجـام ماموریـت هـای محولـه و همچنیـن ایجـاد سـبک زنـدگی پیشـگیری محـور در بیمـه شـدگان خواهد داشـت.

هـدف نهایـی، افـزودن یـک ابـزار جدیـد بـه سـازمان نیسـت؛ هـوش مصنـوعی زمـانی ارزش واقـعی خـود را نشـان می‌دهـد کـه فاصلـه میـان «رخـداد» و «واکنـش» را کوتـاه کنـد؛ تـا سـازمان به‌جـای آن‌کـه بپرسـد: «چـه اتفـاقی افتـاد؟» بتوانـد به‌موقـع بپرسـد: «چـه چیـزی در حـال شکل‌گیـری اسـت و امـروز بـرای تغییـر فـردا چـه بایـد بکنیـم؟»

